

Újpest-Belsőváros

2008. 02. 03.

Juhász Emília

Istentisztelet és sákramentumok

Olvasandó (lectio): ApCsel 2, 37-47

Alapige (textus): ApCsel 2, 46

És minden nap egy akarattal kitartva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesedtek eledelben örömmel és tiszta szívvel.

Imádkozzunk!

Köszönjük, drága Urunk, hogy Te vagy az, aki napról napra szaporítod a gyülekezetet. Te vagy az, aki ma is munkálkodsz. Szentlelked és Igéd által kihívsz bennünket e világból, hogy Hozzád tartozzunk, hogy Neked éljünk. Áldunk és magasztalunk a megváltás csodájáért. Hogy az életünkben is lehetséges ez a váltoállítás, hogy Hozzád forduljunk, hogy az életünk tetsszék Neked. Köszönjük, hogy most is azért gyűjtöttél egybe, hogy taníts, vezess, hogy utat mutass. Taníts bennünket a Te istentiszteletedre, hogy azt jól tegyük, hogy a Te dicséretedre, dicsőségedre legyen minden. Köszönjük, hogy a Te gyülekezetedbe kicsik és nagyok, férfiak és nők beletartozhatunk egyaránt, mert egyformán igen-igen nagy a Te szereteted irántunk. Add, hogy megértsük most az igédnek az üzenetét.

Ámen.

Isten bűnbocsátó kegyelmének hirdetése:

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Egész évi témánk az istentisztelet, annak részei, szükségessége, megélése. A mai igénk azt mutatja meg, milyen volt az első gyülekezet istentisztelete és közösségük megélése, ezen belül pedig az úrvacsorázásuk, ami nem szakadt el az istentisztelettől, hanem annak szerves része maradt minden egyes alkalommal. Valaki úgy fogalmazta, hogy az istentiszteleti életünk olyan ellipszis, amelynek az egyik gyújtópontjában a *prédikáció*, a másikban a *sákramentum* van. Volt a hallható ige, az igehirdetés és volt a kiábrázolt ige a sákramentumok: a keresztség és a megterített úrasztala.

Nagyon szép, sőt egyenesen idealisztikus az a kép, ami itt van előttünk az első gyülekezet hétköznapijaiból. Péter pünkösdi igehirdetése után háromezer ember megtért Jeruzsálemben. Mindennapi életüket a szeretetközösség jellemezte. Megosztották javaikat, figyeltek egymás szükségére, és betöltötték azokat. Olyan volt a közösség, mint egy nagy család, ahol mindenük közös volt. Tudtak áldozatot is hozni egymásért. Tették ezt hűséggel, kitartóan, egy akarral.

Ennek a kezdete a keresztelés volt. Péter igehirdetése felkavarta a szíveket. A Szentlélek által megértették, Krisztus áldozata értük, miattuk és helyettük történt. Szívükben megszorodtak, bűnbánatra jutottak és ebből támadt a kérdésük Péterhez: *Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak?* És jött a válasz Istentől: *Térjete meg, keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára; és veszitek a Szent Lélek ajándékát.* (ApCsel 37b-38)

Gyönyörűen benne van minden ezekben az igékben, amit nekünk a keresztségről jó tudni és gyakorolni. Ott van mögötte az Isten Igéje, ami hangzik, ott van a Szentlélek megtérést munkáló hatalma, ott vannak a keresztséget követő ígérek: *mert néktek lett ez az ígélet és gyermekeiteknek, és mindazoknak, akik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.* (Vers 39)

Feszül belül a vágy, hogy ezt akarjuk: igen mi engedelmessé válni akarunk Krisztusnak. E nélkül nincs keresztség. A keresztség viszont a befogadást jelenti az Atya, Fiú, Szentlélek Isten szövetségébe, mint ahogyan a körülmetélés jelentette ezt a zsidó nép életében. A szövetségkötésnek Isten szabadító tette az előzménye. Isten formál az elegy-belegy emberekből népet. A befogadás Isten cselekedete, és nem a lelkipásztoré és még csak nem is a gyülekezeté. Ezért is egyszeri cselekedet a keresztség, nem kell megismételni, mert lehet, hogy mi emberek nem vettük azt komolyan, de Isten mindenkor komolyan vette.

Mindez hittel történik, és Isten munkája, nem Péter apostol nagyszerű retorikai teljesítményének a következménye. Isten a cselekvő, a megajándékozó, a megszólító, az ember pedig ezt csak hittel elfogadja.

Egy új kezdet indult el ennek a háromezer embernek az életében. Ők már a gyülekezet tagjaivá lettek, magának Krisztusnak látható tagjaivá ezen a földön. Ezért is van az, hogy a gyülekezet közösségével együtt mondjuk el a hitvallásunkat a keresztség alkalmával. A Szentírásban azt találjuk, hogy egy-egy esetben egy egész háznép keresztteljesült meg, nem csupán egyes hitre jutott emberek, ahol feltételezhetően ott voltak az asszonyok, a gyermekek és a szolgák is.

Református gyülekezeteinkben mind a felnőtt, mind a gyermekkeresztség gyakorlat. De értelme valóban úgy van, hogy ha az annak kezdete, hogy ezentúl a megkeresztelt Krisztus uralma alá tartozik, úgy él vagy úgy nevelem, úgy szeretem, hogy ez ki is derüljön cselekedeteimből. A keresztségben Krisztusnak engedelmessé válnunk, hiszen ezt Ő hagyta ránk mielőtt felment a mennybe. Ezt azért is hangsúlyozom, mert tudom, hogy vannak, akik sokat gondolkodnak rajta? Megkereszteljük-e gyermekeiket vagy várják meg, amíg ez a döntés őbenne fog megszületni.

A keresztségben megjelenő látható jel a tiszta víz, ami megtisztulásunkról beszél, ez is az új kezdetről, a tiszta lapról, ami Jézus Krisztus áldozatáért van. Ezért pedig lehetünk nagyon hálásak, mert szükségünk van a megtisztulásra, a bűneink bocsánatára. A túlnyomó többség itt a templomban valószínűleg meg van keresztelve. Gyakran tanúi vagyok kereszteléseknek, úgyhogy lehet, hogy sok új tanítás nem hangozott el eddig, inkább csak összefoglalás. Azt hiszem, Kálvin János tanítja az Institutiójában, hogy a keresztség olyan, mint az elásott kincs. Luther

Mártonnak pedig a kísérései idején jelentett sokat, hogy meg van keresztelve, azaz Krisztushoz tartozik. Legyünk hálásak, hogyha ez megtörtént már az életünkben, örvendezzünk az ebben kapott ígéreteknek, és imádkozzunk, hogy ne formaság legyen egyikünk életében sem, ami majd egyszer vádolni fog: te meg voltál keresztelve, te kimondtad az Úrasztalánál azt a fogadalmat.

De mi a helyzet az úrvacsorával? A hívő ember hozott egy döntést, elindult a Krisztus követésének az útján. Hogyan tovább? Amikor ott van még a visszahúzó hústest és körülvesz ezernyi csábításával a világ, nem is beszélve az ősellenségről. Hogyan leszünk képesek megállni?

A megterített úrasztala Jézus Krisztus egyszeri és tökéletes áldozatára emlékezett minket. A látvány nyelvén mondja el azt, ami nagypénteken történt. A Heidelbergi Káté ezt így tanítja: "Az Ő teste a keresztfán énérettem olyan bizonyosan megáldozatott és megtöretett, vére pedig kiontatott, amilyen biztosan szememmel látom, hogy az Úrnak szolgálja a kenyeret számomra megtöri és a poharat nékem nyújtja." (75. fejelet)

Mi emberek nagyon feledékenyek vagyunk, megingunk. Szükségünk van emlékeztetésre, hogy újból és újból abba és csak abba kapaszkodjunk, amit értünk Krisztus tett. Odavisz az úrvacsora Jézus jelenlétébe, előtte állok, bűneimet neki vallom meg. Hiszen naponta követjük el bűneinket, és szükségünk van a naponkénti megtisztulásra is. Az úrvacsorában Jézussal találkozunk, nem azért, mert mi keressük Őt, hanem mert Ő terítette meg az asztalt, és hív a vele való találkozásra, mert táplálni akarja hitünket. Amilyen valóságos az, hogy magunkhoz vesszük a falat kenyeret és a korty bort, olyan valóságos az erő, a növekedés is, ami Krisztusban van.

Nemcsak emlékeztet arra, ami történt, hanem előre is mutat a jövő felé, a Bárány menyegzője felé, ahol együtt leszünk majd nagy örömben, ott is a gyülekezet közösségében. Reménységgel tölthet el, hogy eljön egy nap, amikor együtt leszünk valóságosan is vele, az Ő országában, örök örömben, azon a helyen, ahol eltűnik a fájdalom és a sóhaj, ahol már nem lesznek kételyeink, és semmi miatt nem fogunk szomorkodni sem. Azt a lakomát is, csakúgy, mint ezt a földit, az Atya teríti meg. Ezzel az örömmel élhetünk a kenyérrel és a borral, hogy már itt a földön megízleljük az üdvösség jó ízét.

Most itt nem szeretnék bele menni azokba a vitákba, amelyek fellángoltak az úrvacsora körül az egyháztörténelem során. Hogyan is értsük a szent jegyekben Krisztus jelenlétét? Mivel úrvacsorázzunk? Hanem inkább azt szeretném aláhúzni, hogy miért is van nekünk nagy szükségünk az úrvacsorára. Az asztalközösség a keleti világban az életközösséget jelentette. Együtt vagyunk, sőt hit által részesülünk is a Krisztusból, egy kenyérből és egy borból veszünk mindannyian. Egyformán méltatlanok és bűnösök vagyunk, de egyformán szeret minket Isten. Együtt szánhatjuk oda magunkat újra a szolgálatára. Ez is – csakúgy, mint a keresztség – a Szentlélek által történik és nem választható el hitünktől.

Az úrvacsora az új szövetség, amit Jézus kötött az emberrel. Valahányszor élünk vele, megújítjuk, amit előtte a keresztségben kötöttünk. Akit szeretünk, azzal vágyunk közösségben lenni. Éppen a felolvasott igében azt olvassuk, hogy a tanítványok naponta összejöttek kint a templomban és házanként és megtörték a kenyeret. Jó dolgokra, csodákra emlékezni jó, az úrvacsora újra és újra emlékeztet, hogy Krisztus annyira szeretett, hogy az életét áldozta fel értünk.

Az úrasztala egyben oltár és áldozat. Jó lenne, ha nem válna életünkben megszokássá, hanem tudnánk hittel végiggondolni, miről szól. Megvizsgálni magunkat, hitünket, tévedéseinket, bűneinket, hogy ne ítéletet vegyünk magunkhoz. Minden úrvacsorakor hálát adhatunk a lehetőségért, az életért, a megújító szövetségért, az Isten népével való közösségért, hiszen az úrvacsora is ajándék. Nem érdemeink szerint részesedünk belőle. A legnagyobb a legtöbbet kapjuk benne: Jézus Krisztust, az életet, a táplálást, mennyei erőforrást.

Imádkozzunk!

Olyan jó az, Urunk, hogy nagyon jól ismeresz bennünket, és tudod, hogyan lehet minket megszólítani. Ismered a mi gyenge hitünket, kételyeinket, és ezért adsz erősítést az úrvacsorában is, igéidben is. Köszönjük, hogyha az életünkben megtörtént már a keresztség. Köszönjük, hogy Te komolyan vetted a mi elhívásunkat. Segíts, hogy mi is oda tudjuk szálni hálából magunkat Neked. Segíts, Urunk, hogy azt is tudjuk komolyan venni, amikor mi mondtuk ki, hogy "úgy neveljük, úgy neveltetjük gyermekeinket, keresztyermekünket". És imádsággal hordozni őket, még akkor is, ha már közben felnőttek, sőt még inkább, hogy Rád találjanak, hogy ők is a Tied legyenek. Köszönjük, Urunk, hogy alkalomról alkalomra meg van terítve az Úr szent asztala. Köszönjük, Urunk, hogy Te tudsz bennünket mindig betölteni magaddal, nagy örömmel. Segíts, hogy ez is a helyén legyen az életünkben, gyülekezetünkben. Te készíts fel bennünket a következőre, hogy tudjunk valóban bűnbánattal készülni, valóban úgy, hogy Hozzád készülünk, és Előtted állunk. Urunk, eléd visszük a gyülekezetünk gyászolóit, a szomorkodókat, a sírókat, de az örülőket is, hiszen mindannyiunknak arra van szükségünk, hogy ezek az érzések is jó helyen legyenek. Ne eltávolítsanak Tőled, hanem Hozzád vigyenek közel. Imádkozunk, Urunk, ezért az iskoláért, a Benkő-iskolásokért, az ott tanítókért és tanulókért egyaránt. Hogy minden, ami ott történik, a Te dicsőségedre lehessen. Áldd meg, Urunk, az ott folyó munkát. Adj erőt a pedagógusoknak, és adj figyelmet és szorgalmat a gyermekeknek a tanulásra. Kérünk most, hogy Te vezesd a mi csendben elmondott imáinkat is.

Ámen.